

121. sz. Egyezmény

az üzemi balesetek esetén járó ellátásokról

A Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Általános Konferenciája,

Amelyet a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Igazgató Tanácsa hívott össze Genfben, és amely 1964. június 17-én negyvennyolcadik ülészakára ült össze, és

Miután úgy határozott, hogy különböző javaslatokat fogad el az üzemi balesetek és foglalkozási betegségek esetén járó ellátásokra vonatkozóan, mely kérdés az ülészak napirendjének ötödik pontjaként szerepelt,

Miután úgy döntött, hogy ezeket a javaslatokat egy nemzetközi Egyezmény formájában adja közre,

a mai napon, 1964. július 8-án elfogadja az alábbi Egyezményt, amely „Az üzemi balesetek esetén járó ellátásokról szóló 1964. évi Egyezmény” néven idézhető:

1. cikk

A jelen Egyezményben-

- (a) a „törvények” kifejezés magában foglal bármely társadalombiztosítási szabályt, továbbá törvényeket és rendeleteket;
- (b) az „előírt” kifejezés jelentése: a nemzeti törvények alapján meghatározott;
- (c) az „ipari üzem” kifejezés felöleli a gazdasági tevékenységek alábbi ágazatainak összes üzemét: bányászat és kőbányászat; gyáripar; építőipar; villamos energia ipar, gáz, víz és egészségügyi szolgáltatások; szállítmányozás; raktározás és távközlés;
- (d) az „eltartott” kifejezés olyan eltartotti állapotra vonatkozik, amely előírt esetekben feltételezhetően fennáll;
- (e) az „eltartott gyermek” kifejezés-
 - (i) az olyan gyermeket jelent, amely iskolaköteles korú vagy amely 15 évnél fiatalabb, itt a kettő közül a magasabb életkort kell figyelembe venni; és
 - (ii) a jelen albekezdés (i) pontjában megadottnál magasabb szinten előírt korhatárnál alacsonyabb életkorú gyermeket jelent, amely gyermek vagy ipari tanuló vagy diák vagy pedig olyan, aki a nemzeti törvények szerint meghatározott feltételek alapján, krónikus betegség vagy fogyatékoság miatt kereső tevékenység folytatására alkalmatlan; ez a követelmény teljesültnek tekinthető ott, ahol a nemzeti törvények ezt a fogalmat úgy határozzák meg, hogy minden, a jelen albekezdés (i) pontjában megadottnál lényegesen magasabb szinten előírt korhatárnál alacsonyabb életkorú gyermekre vonatkozzon.

2. cikk

1. Az a tagállam, amelynek fejlettségi foka a gazdaság és az egészségügy téren még nem kielégítő, egy, a ratifikációjához csatolt nyilatkozat útján igénybe veheti az alábbi cikkek szerinti ideiglenes kivételeket: 5. cikk, 9. cikk 3. bekezdés (b) pont, 12. cikk; 15. cikk 2. bekezdés, és 18. cikk 3. bekezdés. Az ilyen nyilatkozat jelölje meg e kivételek okait.

2. Minden olyan tagállam, amely a jelen cikk 1. pontja értelmében nyilatkozatot tett, köteles a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Alapokmányának 22. cikke alapján a jelen Egyezmény végrehajtásáról szóló jelentéseiben minden általa igénybe vett kivétel tekintetében közölni, hogy-

- (a) továbbra is fennállnak-e annak okai; vagy
- (b) azt, hogy meghatározott időponttól kezdve lemond a kivétel igénybevételéről.

3. cikk

1. Minden olyan tagállam, amely a jelen Egyezményt ratifikálja, egy, a ratifikációjához csatolt nyilatkozat útján kivonhatja az Egyezmény hatálya alól-

- (a) a tengerészeket, beleértve a tengeri halászokat is,
- (b) a közalkalmazottakat,

amennyiben ezeket a csoportokat olyan külön rendszerek védik, amelyek összességükben a jelen Egyezményben előírtakkal legalább azonos értékű ellátásokat biztosítanak.

2. Abban az esetben, ha egy, a jelen cikk 1. bekezdése szerinti nyilatkozat van hatályban, a tagállam leszámíthatja az Egyezmény alkalmazása alól kivont kategóriához vagy kategóriákhoz tartozó szereplő munkavállalókat azon munkavállalók számából, akiket a 4. cikk 2. bekezdés (d). pontjában és az 5. cikkben feltüntetett százalék kiszámításánál figyelembe kell venni.

3. Minden olyan tagállam, amely a jelen cikk 1. bekezdése értelmében nyilatkozatot tett, a későbbiekben közölheti a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatójával, hogy vállalja a jelen Egyezményből fakadó kötelezettségeket a ratifikáció során kivont kategória vagy kategóriák tekintetében.

4. cikk

1. Az üzemi balesetek esetén járó ellátásokról szóló nemzeti törvényeknek védeniük kell az állami és magánszektor, ideértve a szövetkezeteket is, összes munkavállalóját, ideértve az ipari tanulókat is, és, a családfenntartó halála esetén, a jogosultak előírt kategóriáit.

2. Minden tagállam, amennyiben szükségesnek ítéli, kivételeket tehet-

- (a) az alkalmi munkán foglalkoztatott olyan személyek tekintetében, akik nem a munkaadó szakmája vagy tevékenysége szerint foglalkoztatnak;
- (b) a bedolgozók tekintetében;
- (c) a munkaadó vele közös háztartásban élő családtagjainak tekintetében, a munkaadó részére végzett munka esetén;
- (d) a munkavállalók egyéb olyan csoportjait, akiknek száma nem haladja meg az összes munkavállaló, leszámítva azokat, akiket a jelen cikk (a)-(c) pontjai alapján az Egyezmény hatálya alól kivontak, 10 százalékát.

5. cikk

Ha egy, a 2. cikk szerinti nyilatkozat van hatályban, az üzemi balesetek esetén járó ellátásokról szóló nemzeti törvények alkalmazása a munkavállalók olyan előírt csoportjaira korlátozható, akik az ipari üzemekben dolgozó összes munkavállaló legalább 75 százalékát ki, továbbá, az eltartó halála esetén, a jogosultak előírt csoportjaira.

6. cikk

A szóban forgó kockázathoz tartozó esetek terjedjenek ki az alábbiakra, ha azok üzemi balesetnek tulajdoníthatók:

- (a) betegség;
- (b) az abból eredő, a kereset felfüggesztésével járó munkaképtelenség, a nemzeti törvények szerint;
- (c) a munkaképesség teljes vagy előírt fokon felüli részleges elvesztése, feltehetőleg állandó jelleggel, vagy a fizikai teljesítőképesség ennek megfelelő szintű elvesztése;
- (d) a létfenntartási eszközeinek elvesztése az eltartó halála következtében, a jogosultak előírt kategóriáira.

7. cikk

1. Minden tagállam köteles előírni az „üzemi baleset” meghatározását, ideértve azokat a feltételeket is, amelyek alapján a munkába járás során elszenvedett baleset üzemi balesetnek minősül, és köteles a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Alapokmánya 22. cikke alapján a jelen Egyezmény végrehajtásáról szóló jelentéseiben ezt a meghatározást közölni.

2. Abban az esetben, ha a munkába járás során elszenvedett baleseteket a társadalombiztosítás más olyan rendszerei, amelyek nem az üzemi balesetek kártalanítására vonatkoznak, lefedik, és ha ezek a rendszerek a munkába járás során elszenvedett balesetek esetén összességükben legalább a jelen Egyezményben előírtakkal egyenértékű juttatásokat írnak elő, „az üzemi baleset” meghatározásában nem kell rendelkezni a munkába járás során elszenvedett balesetéről.

8. cikk

Minden tagállam köteles-

- (a) előírni azon betegségeknek legalább a jelen Egyezmény I. táblázatában szereplő betegségeket tartalmazó jegyzékét, amely betegségeket, előírt feltételek mellett, a foglalkozási betegségként kell elismerni; vagy
- (b) törvényeiben a foglalkozási betegségek olyan általános meghatározását adni, amely elég átfogó ahhoz, hogy felölelje legalább a jelen Egyezmény I. táblázatában felsorolt betegségeket; vagy
- (c) előírni a betegségeknek egy jegyzékét az (a) pontnak megfelelően, és kiegészíteni a foglalkozási betegségek általános meghatározásával vagy, a betegség foglalkozási eredetének megállapítása céljából, más rendelkezésekkel, a jegyzékben nem szereplő, vagy olyan betegségek vonatkozásában, amelyek nem előírt feltételek között jelentkeznek.

9. cikk

Minden tagállam köteles a védett személyek részére, előírt feltételek mellett, az alábbi ellátásokat biztosítani:

- (a) orvosi és kapcsolódó ellátásokat betegség esetén;
- (b) pénzbeli ellátásokat a 8. cikk (b), (c), (d) pontjai szerinti kockázatok esetén.

2. Az ellátásokra való jogosultságot nem lehet függővé tenni a munkaviszony, a biztosítási vagy a járulékfizetési idő hosszától, azonban a foglalkozási betegségek esetében az expozíciós időt elő lehet írni.

3. Az ellátásokat a kockázat teljes időtartamára biztosítani kell, keresőképtelenség esetén azonban nem kell a pénzbeli ellátást az első három napra fizetni-

- (a) ha a tagállam törvényei a jelen Egyezmény hatálybalépésekor egy várakozási időt írnak elő, azzal a feltétellel, ha a tagállam a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Alapokmányának 22. cikke alapján a jelen Egyezmény végrehajtásáról szóló jelentéseiben nyilatkozik arról, hogy ezen rendelkezés igénybe vételének oka fennáll; vagy;
- (b) ha egy, a 2. cikk alapján tett nyilatkozat érvényben van.

10. cikk

1. Az orvosi és kapcsolódó ellátások betegség esetén ki kell, hogy terjedjenek-

- (a) háziorvosi és szakorvosi kezelésre, járó beteg vagy fekvőbeteg ellátás keretében, beleértve a házi beteglátogatásokat is;
- (b) a fogászati kezelésre;
- (c) otthon, kórházban vagy más orvosi intézményben történő kezelés;
- (d) a kórházban, utókezelő intézetben, szanatóriumban vagy egyéb orvosi intézményben való elhelyezésre;
- (e) a fogászati, gyógyszeres vagy egyéb orvosi vagy sebészeti ellátásra, ideértve a művégtagokat, ezek karbantartását és szükség szerinti felújítását, valamint a szemüvegeket;
- (f) más olyan foglalkozásokhoz tartozó személyek által biztosított ápolásra, orvos vagy fogorvos felügyelete mellett, amelyeknek az orvosi foglalkozáshoz fűződő kapcsolata jogilag bármikor elismerhető; és
- (g) ahol lehetséges, a munkahelyen történő alábbi kezelésekre:
 - (i) elsősegélynyújtásra a súlyos balesetek áldozatainak;
 - (ii) az olyan személyek ellátására, akik könnyű, a munka megszakításával nem járó sérülést szenvedtek.

2. A jelen cikk 1. bekezdése értelmében biztosított ellátást úgy kell biztosítani, minden arra alkalmas eszköz révén, hogy az fenntartsa, helyreállítsa, vagy, ha ez nem lehetséges, javítsa a sérült személy egészségi állapotát és arra való képességét, hogy dolgozzon és személyes szükségleteiről gondoskodjon.

11. cikk

1. Minden tagállam, amely az orvosi és kapcsolódó ellátásokat egy átfogó egészségvédelmi vagy egészségügyi rendszer keretében biztosítja a munkavállalók részére,

törvényeiben előírhatja, hogy ezeket az ellátásokat az üzemi balesetek sérültjei részére az egyéb jogosultakkal azonos feltételek mellett kell biztosítani, azzal a feltétellel, hogy oly módon alakítják ki a vonatkozó szabályokat, hogy a nehézségek elkerülhetők legyenek.

2. Minden tagállam, amely az orvosi és kapcsolódó ellátásokat a költségek megtérítése révén biztosítja, törvényeiben külön szabályokat írhat elő azokra az esetekre, amelyekben az ellátás mértéke, időtartama vagy költségei ésszerű határokat meghaladnak, azzal a feltétellel, hogy a vonatkozó szabályok nem állnak ellentétben a 10. cikk 2. bekezdésében kinyilvánított célokkal és oly módon alakítják ki ezeket, hogy a nehézségek elkerülhetők legyenek

12. cikk

Ha egy, a 2. cikk értelmében tett nyilatkozat érvényben van, az orvosi és kapcsolódó ellátásoknak legalább az alábbiakra kell kiterjedni-

- (a) háziorvosi kezelésre, beleértve a házi beteglátogatásokat is;
- (b) szakorvosi kezelésre kórházakban, fekvőbeteg vagy járó beteg ellátás keretében, és minden olyan szakorvosi kezelésre, amely kórházon kívül biztosítható;
- (c) szükség szerinti gyógyszerellátásra, melyet orvos vagy más kezelésre jogosult személy ír fel;
- (d) kórházi kezelésre, amennyiben ez szükséges;
- (e) az üzemi balesetet szenvedett személyek sürgősségi ellátására a munkahelyen, ahol ez lehetséges.

13. cikk

A pénzbeli ellátás átmeneti vagy kezdeti munkaképtelenség esetén egy olyan rendszeres kifizetés legyen, amelyet oly módon kell kiszámítani, hogy az összhangban álljon vagy a 19. cikk vagy a 20. cikk követelményivel.

14. cikk

1. A keresőképesség vagy a fizikai teljesítőképesség feltehetőleg állandó jellegű csökkenése esetén a pénzbeli ellátásokat minden olyan esetben biztosítani kell, amikor az ilyen, egy előírt fokot meghaladó csökkenés azon időtartam lejárta után is fennmarad, amelynek során az ellátásokat a 13. cikk alapján biztosítani kell.

2. A keresőképesség vagy a fizikai teljesítőképesség feltehetőleg teljes elvesztése esetén az ellátás egy olyan rendszeres pénzbeli ellátás legyen, amelyet oly módon kell kiszámítani, az összhangban álljon vagy a 19. cikk vagy a 20. cikk követelményivel.

3. A keresőképesség vagy a fizikai teljesítőképesség egy előírt fokot meghaladó, jelentős arányú, feltehetőleg állandó jellegű csökkenése esetén az ellátás egy olyan rendszeres pénzbeli ellátás legyen, amely megfelelő részét kell, hogy képezze annak, amiről a jelen cikk 2. bekezdése rendelkezik.

4. A keresőképesség vagy a fizikai teljesítőképesség, nem jelentős arányú, de a jelen cikk 1. bekezdésében előírt fokot meghaladó, feltehetőleg állandó jellegű csökkenése esetén a pénzbeli ellátás egy egyösszegű kifizetés is lehet.

5. A keresőképesség vagy fizikai teljesítőképesség jelen cikk 1. és 3. bekezdései szerinti csökkenésének fokát oly módon kell előírni, hogy a nehézségek elkerülhetők legyenek.

15. cikk

1. Kivételes esetekben, és a sérült személy hozzájárulásával, a 14. cikk. 2. és 3. bekezdései szerinti rendszeres pénzbeli ellátás részben vagy egészben átalakítható egy olyan egyösszegű kifizetéssé, amely megfelel az ellátás biztosítás matematikai ellenértékének, amennyiben az illetékes hatóság joggal feltételezheti, hogy az ilyen egyösszegű kifizetés oly módon kerül felhasználásra, ami különösen előnyös a sérült személy részére.

2. Ahol egy, a 2. cikk szerinti nyilatkozat van hatályban és a tagállam úgy véli, hogy nem rendelkezik a rendszeres pénzbeli ellátások folyósításához szükséges igazgatási eszközökkel, a 14. cikk. 2. és 3. bekezdései szerinti rendszeres pénzbeli ellátás átalakítható egy olyan egyösszegű kifizetéssé, amely megfelel az ellátás azon biztosítás matematikai ellenértékének, melyet a rendelkezésre álló adatok alapján számítottak ki.

16. cikk

Az olyan rokkant személyek esetében, akiknek állapota egy másik személy állandó segítségét vagy felügyeletét igényli, a rendszeres pénzbeli ellátás emeléséről vagy, az előírtaknak megfelelően, más kiegészítő vagy különleges ellátás biztosításáról kell gondoskodni.

17. cikk

Elő kell írni azokat a feltételeket, amelyek alapján a keresőképesség vagy fizikai teljesítőképesség csökkenése esetén járó ellátásokat, a csökkenés mértékében bekövetkezett változásokra hivatkozva, szüneteltetni lehet, fel lehet függeszteni vagy meg lehet vonni.

18. cikk

1. Az eltartó halála esetén, az özvegy részére előírt módon biztosított, a rokkant vagy eltartott özvegy férj, az elhunyt eltartott gyermeke és más személyek részére előírt módon biztosítható pénzbeli ellátást oly módon kell kiszámítani, hogy az megfeleljen vagy a 19. cikk vagy a 20. cikk követelményeinek. Azonban a rokkant és eltartott özvegy férj részére nem kell ellátást biztosítani, ha az egyéb hátramaradott családtagoknak járó pénzbeli ellátások lényegesen meghaladják a jelen Egyezmény által előírtakat és ha a társadalombiztosítás egyéb rendszerei által az ilyen özvegy férj részére rokkantsági ellátás címén biztosított ellátások lényegesen meghaladják azt, mint amiről a társadalombiztosítás minimális normáiról szóló 1952. évi Egyezmény rendelkezik.

2. Ezen felül temetkezési segélyt kell nyújtani, mégpedig olyan előírt mértékben, amely a temetés szokásos költségénél nem lehet alacsonyabb; azonban ha a hátramaradt családtagok részére biztosított ellátás lényegesen meghaladja azt, amiről a jelen Egyezmény rendelkezik, a temetkezési segélyhez való jogosultságot előírt feltételekhez lehet kötni.

3. Ahol egy, a 2. cikk szerinti nyilatkozat van hatályban és a tagállam úgy véli, hogy nem rendelkezik a rendszeres pénzbeli ellátások folyósításához szükséges igazgatási eszközökkel, a jelen cikk. 1. bekezdése szerinti rendszeres pénzbeli ellátás átalakítható egy

olyan egyösszegű kifizetéssé, amely megfelel az ellátás azon biztosítás matematikai ellenértékének, melyet a rendelkezésre álló adatok alapján számítottak ki.

19. cikk

1. Az olyan rendszeres pénzbeli ellátás esetében, amelyre a jelen cikk vonatkozik, a jelen Egyezmény mellékletét képező II. táblázatban szereplő szokványos jogosultnak a kérdéses kockázat esetén járó ellátás mértéke, növelve az eset fennforgása alatt esedékes bármely családi pótlékkal, legalább érje el a jogosult vagy eltartója korábbi összkeresetének és a szokványos jogosulttal azonos családi kötelezettségekkel bíró védett személy részére fizetendő bármely összegű családi pótlék összegének ugyanott szereplő százalékát.

2. A jogosult vagy eltartója korábbi keresetét előírt szabályok szerint kell kiszámítani, és, abban az esetben, ha a védett személyeket kereseti osztályokba sorolják, a korábbi keresetet azon osztály alapkeresete alapján lehet kiszámítani, amelyhez az illető tartozik.

3. Abban az esetben, ha a szokványos jogosult vagy eltartója korábbi keresete azonos vagy alacsonyabb egy szakképzett férfi fizikai munkás bérénel, az ellátás mértéke vagy az ellátás kiszámításának alapját képező kereset tekintetében maximális szintet lehet előírni, feltéve, hogy a maximum meghatározásakor betartják a jelen cikk 1. bekezdésének a rendelkezéseit

4. A jogosult vagy eltartója korábbi keresetét, a szakképzett férfi fizikai munkás bérét, az ellátást és bármely családi pótlékot azonos időszak alapján kell kiszámítani.

5. Az egyéb jogosultaknál az ellátásnak ésszerű arányban kell állnia a szokványos jogosult ellátásával.

6. A jelen cikk szempontjából szakképzett férfi fizikai munkásnak minősül-

- (a) a lakatos vagy esztergályos a gépiparban, a villamos gépipar kivételével; vagy
- (b) a tipikus szakképzett fizikai munkásnak tekintett személy a következő bekezdés rendelkezései szerint; vagy
- (c) az olyan személy, akinek keresete nem alacsonyabb az összes védett személyek keresetének 75 százalékánál, ahol ezt a keresetet éves vagy ennél rövidebb időszak alapján kell kiszámítani, az előírtaknak megfelelően; vagy
- (d) az a személy, akinek keresete megfelel az összes védett személy átlagkeresete 125 százalékának.

7. Az előző bekezdés (b) pontja szerinti tipikus szakképzett fizikai munkásnak minősül az olyan személy, akit azon nemzetgazdasági alágazatban foglalkoztatnak, amelyhez legtöbb, a szóban forgó kockázat alapján védelemben részesülő, gazdaságilag aktív férfi vagy, az esettől függően, a védett személyek eltartója tartozik, a legtöbb ilyen személyt tömörítő nemzetgazdasági ágban; ennek alapját a gazdasági tevékenységek azon módosított nemzetközi osztályozása képezi, amelyet az ENSZ Gazdasági és Szociális Tanácsa 1948. augusztus 27-i ülészakán fogadott el, és amely a jelen Egyezmény mellékletét képezi, az időközben eszközölt esetleges módosítások figyelembe vételével.

8. Abban az esetben, ha az ellátás mértéke területenként változik, a szakképzett férfi fizikai munkás fogalmát, összhangban a jelen cikk 6. és 7. bekezdéseivel, területenként külön-külön is meg lehet határozni.

9. A szakképzett férfi fizikai munkás bérét a szokásos munkaidőre megállapított bérszintek alapján kell meghatározni, kollektív szerződésben, vagy, adott esetben, a nemzeti

törvényekkel vagy rendelkezésekkel összhangban vagy ezek által, vagy a szokásjog által, figyelembe véve az esetleges drágasági pótlékokat; abban az esetben, ha az ilyen bérszintek területenként változnak és a 8. bekezdés rendelkezéseit nem alkalmazzák, a közepes bérszintet kell alapul venni.

10. Egyetlen rendszeres pénzbeli ellátás sem lehet alacsonyabb egy előírt minimális összegnél.

20. cikk

1. Az olyan rendszeres pénzbeli ellátás esetében, amelyre a jelen cikk vonatkozik, a jelen Egyezmény mellékletét képező II. táblázatban szerepelő szokványos jogosultnak a kérdéses kockázat esetén járó ellátás mértéke, növelve az eset fennforgása alatt esedékes bármely családi pótlékkal, legalább érje el a átlagos felnőtt férfi fizikai munkás összkeresetének és a szokványos jogosulttal azonos családi kötelezettségekkel bíró védett személy részére fizetendő bármely összegű családi pótlék összegének ugyanott szereplő százalékát.

2. Az átlagos felnőtt férfi fizikai munkás bérét, az ellátást és bármely családi pótlékot azonos időszak alapján kell kiszámítani.

3. Az egyéb jogosultaknál az ellátásnak ésszerű arányban kell állnia a szokványos jogosult ellátásával.

4. A jelen cikk szempontjából átlagos felnőtt férfi fizikai munkásnak minősül-

- (a) a tipikus szakképzetlen munkásnak tekintett személy a gépiparban, a villamos gépipar kivételével; vagy
- (b) a tipikus szakképzetlen munkásnak tekintett személy a következő bekezdés rendelkezései szerint.

5. Az előző bekezdés (b) albekezdése szerinti tipikus szakképzetlen munkásnak minősül az olyan személy, akit azon nemzetgazdasági alágazatban foglalkoztatnak, amelyhez legtöbb, a szóban forgó kockázat alapján védelemben részesülő, gazdaságilag aktív férfi vagy, az esettől függően, a védett személyek eltartója tartozik, a legtöbb ilyen személyt tömörítő nemzetgazdasági ágban; ennek alapját a gazdasági tevékenységek azon módosított nemzetközi osztályozása képezi, amelyet az ENSZ Gazdasági és Szociális Tanácsa 1948. augusztus 27-i ülészakán fogadott el, és amely a jelen Egyezmény mellékletét képezi, az időközben eszközölt esetleges módosítások figyelembe vételével.

6. Abban az esetben, ha az ellátás mértéke területenként változik, a szakképzett férfi fizikai munkás fogalmát, összhangban a jelen cikk 4. és 5. bekezdéseivel, területenként külön-külön is meg lehet határozni.

7. A szakképzett férfi fizikai munkás bérét a szokásos munkaidőre megállapított bérszintek alapján kell meghatározni, kollektív szerződésben, vagy, adott esetben, a nemzeti törvényekkel vagy rendelkezésekkel összhangban vagy ezek által, vagy a szokásjog által, figyelembe véve az esetleges drágasági pótlékokat; abban az esetben, ha az ilyen bérszintek területenként változnak és a 6. bekezdés rendelkezéseit nem alkalmazzák, a közepes bérszintet kell alapul venni.

8. Egyetlen rendszeres pénzbeli ellátás sem lehet alacsonyabb egy előírt minimális összegnél.

21. cikk

1. A 14. cikk 2. és 3. bekezdései 18. cikk 1. bekezdése alapján folyósított pénzbeli ellátások jelenlegi mértékeit felül kell vizsgálni az általános bérszínvonal lényeges változása esetén, amennyiben azt a létfenntartási költségek jelentős változása eredményezi.

2. Minden tagállam köteles jelezni ezeknek a felülvizsgálatoknak tanulságait a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Alkotmánya 22. cikke alapján a jelen Egyezmény végrehajtásáról szóló jelentéseiben és közölni, hogy e tekintetben milyen intézkedések történtek.

22. cikk

1. Az ellátás, amelyre egyébként a védett személy a jelen Egyezmény alapján jogosult, egy előírható mértékig felfüggeszhető-

- (a) amennyiben az illető a tagállam területén kívül tartózkodik;
- (b) amennyiben az illető eltartásáról az állam költségére vagy a társadalombiztosítási intézmények vagy szolgálatok útján gondoskodnak;
- (c) abban az esetben, ha az érdekelt igénye csaláson alapul;;
- (d) abban az esetben, ha az üzemi baleset az érintett által elkövetett bűncselekmény következtében keletkezett;
- (e) ha az üzemi balesetet mérgező anyag önkéntes fogyasztása vagy az érdekelt súlyos és szándékos mulasztása idézte elő;
- (f) ha az illető alapos indok nélkül nem él a rendelkezésére álló orvosi és kapcsolódó ellátásokkal vagy a rehabilitációs szolgáltatásokkal, vagy nem tartja be a kockázat fennállásának, elhúzódásának vagy a jogosult magatartásának vizsgálatára vonatkozó előírt szabályokat;
- (g) amennyiben a túlélő házastárs más személlyel, annak házastársaként él.

2. Meghatározott esetekben és előírt határok között, az egyébként esedékes ellátás egy részét az illető eltartott családtagjai részére kell folyósítani.

23. cikk

1. Minden igénylő részére lehetővé kell tenni, hogy jogorvoslattal éljen abban az esetben, ha az ellátásra vonatkozó kérelmét elutasítják, vagy a juttatás jellegét és mértékét vitatja.

2. Abban az esetben, ha a jelen Egyezmény alkalmazását illetően egy olyan kormányzati szerv van az orvosi ellátás irányításával megbízva, amely szerv a törvényhozással szemben felelősséggel bír, a jelen cikk 1. bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jog helyébe panasztételi jog léphet az orvosi ellátás megtagadása vagy a kapott ellátás minőségének vitatása esetében, mely eseteket megfelelő hatóságnak kell kivizsgálnia.

3. Ha az igények érvényesítése olyan külön bíróságok előtt történik, amelynek hatáskörébe tartoznak az üzemi balesetekkel vagy általában a társadalombiztosítással kapcsolatos kérdések és amelyekben a védett személyek is képviselve vannak, a jogorvoslathoz való jogot nem szükséges biztosítani.

24. cikk

1. Abban az esetben, ha az irányítás nem egy, a hatóság által felügyelt intézmény, vagy a törvényhozással szemben felelősséggel bíró kormányzati szerv hatáskörébe tartozik, a védett személyek képviselői vegyenek részt a vezetésben; vagy, előírt feltételek mellett, tanácskozási joggal csatlakozzanak hozzá; a nemzeti törvények hasonló módon előírhatják a munkaadók és a hatóságok képviselőinek részvételét is.

2. A tagállamnak általános felelősséget kell vállalnia azon intézmények vagy szolgálatok megfelelő irányításáért, amelyek a jelen Egyezmény végrehajtásában érintettek.

25. cikk

Minden tagállamnak általános felelősséget kell vállalnia a jelen Egyezmény szerint nyújtandó ellátások biztosításáért és megtenni az ezzel kapcsolatos összes szükséges intézkedést.

26. cikk

1. Minden tagállam köteles, előírt feltételek mellett-

- (a) intézkedéseket fogantatosítani az üzemi balesetek és a foglalkozási megbetegedések megelőzése érdekében;
- (b) rehabilitációs szolgáltatásokat biztosítani, melyek azzal a céllal lettek kialakítva, hogy a rokkant személyeket felkészítsék korábbi tevékenységük folytatására, amennyiben ez lehetséges, vagy ha nem, akkor a legalkalmasabb alternatív kereső tevékenységre, adottságaik és képességeik figyelembe vételével; és
- (c) intézkedéseket fogantatosítani annak érdekében, hogy megkönnyítsék a rokkant személyek megfelelő munkára foglalkozásban történő elhelyezését.

2. Minden tagállam köteles a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Alapokmánya 22. cikke alapján a jelen Egyezmény végrehajtásáról adott jelentéseiben, amilyen mértékben lehetséges, tájékoztatást adni az üzemi balesetek gyakoriságáról és súlyosságáról.

27. cikk

Minden tagállam köteles a külhonosok részére az üzemi balesetek esetén járó ellátások tekintetében a saját állampolgáraival azonos elbírálást biztosítani.

28. cikk

1. A jelen Egyezmény módosítja a munkások kártalanításáról (mezőgazdaság) szóló 1921. évi Egyezményt, a munkások kártalanításáról (balesetek) szóló 1925. évi Egyezményt, a munkások kártalanításáról (foglalkozási megbetegedések) szóló 1925. évi Egyezményt és a munkások kártalanításáról (foglalkozási megbetegedések) szóló 1934. évi módosított Egyezményt.

2. A jelen Egyezménynek egy olyan tagállam által történő ratifikálása, amely részese a munkások kártalanításáról (foglalkozási megbetegedések) szóló 1934. évi módosított Egyezménynek *ipso jure* magában foglalja, annak 8. cikke értelmében, a szóban forgó Egyezmény azonnali felmondását, amennyiben és amikor a jelen Egyezmény hatályba lép, azonban a jelen Egyezmény hatályba lépése nem zárja le az előbbi Egyezményt a további ratifikációk elől.

29. cikk

A társadalombiztosítás minimális normáiról szóló 1952. évi Egyezmény VI. Része valamint más Részeinek vonatkozó rendelkezései, összhangban a szóban forgó Egyezmény 75. cikkének rendelkezéseivel, attól az időponttól kezdődően, amikor a jelen Egyezmény az illető tagállam vonatkozásában hatályba lép, nem vonatkoznak arra a tagállamra, amely a jelen Egyezményt ratifikálta, de a jelen Egyezményből eredő kötelezettségek vállalását a társadalombiztosítás minimális normáiról szóló 1952. évi Egyezmény VI. Része kötelezettségeinek, valamint más Részei vonatkozó rendelkezéseinek elfogadásaként kell tekinteni a szóban forgó Egyezmény 2. cikke szempontjából.

30. cikk

Abban az esetben, ha egy, a Konferencia által a későbbiekben elfogadott Egyezmény a jelen Egyezmény által tárgyalt egy vagy több kérdésre vonatkozólag arról rendelkezik, az új Egyezményben előírtak szerint a jelen Egyezmény ilyen rendelkezései hatályukat veszítik minden olyan tagállam vonatkozásában, amely a szóban forgó Egyezményt ratifikálta, és pedig attól az időponttól kezdődően, amikor a szóban forgó Egyezmény az illető tagállam tekintetében hatályba lép.

31. cikk

1. A Nemzetközi Munkaügyi Konferencia, minden olyan ülészakán, amelyen ez a kérdés napirendre van tűzve, kétharmados szavazati többséggel a jelen Egyezmény I. táblázatának módosítását fogadhatja el.

2. Azon tagállamok vonatkozásában, amelyek már részesei az Egyezménynek, az ilyen módosítások attól az időponttól kezdve lépnek hatályba, amikor a tagállam a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatójával ezek elfogadását közli.

3. Hacsak a Konferencia egy módosítás elfogadásakor másképpen nem dönt, a módosítás a Konferencia által történt elfogadás ténye folytán hatályba lép az olyan tagállamok vonatkozásában, amelyek a későbbiek folyamán ratifikálják az Egyezményt.

32. cikk

A jelen Egyezmény hivatalos ratifikációit a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatójával kell közölni nyilvántartásba vétel céljából.

33. cikk

1. A jelen Egyezmény a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet tagállamai közül csak azokra nézve kötelező, amelyeknek ratifikációit a főigazgató nyilvántartásba vette.

2. Az Egyezmény azon időponttól számított tizenkét hónap múlva lép hatályba, amikor két tagállam részéről történt ratifikációt a főigazgató nyilvántartásba vette.

3. A továbbiakban a jelen Egyezmény minden tagállamra nézve tizenkét hónappal azután lép hatályba, hogy a tagállam ratifikációját nyilvántartásba vették.

34. cikk

1. A jelen Egyezményt ratifikáló tagállam a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatójával egy nyilvántartásba vétel céljából közölt nyilatkozat útján mondhatja fel az Egyezmény első hatályba lépésének időpontjától számított tíz év elteltével. Az ilyen felmondás a nyilvántartásba vételét követő egy év elteltével válik hatályossá.

2. Az a tagállam, amely a jelen Egyezményt ratifikálta, és amely az előző bekezdésben említett tíz éves időszak lejártá után egy éven belül nem él a jelen cikkben biztosított felmondási jogával, újabb tíz éves időszakra kötelezettségben marad. Ezt követően minden tíz év elteltével mondhatja fel a jelen Egyezményt a jelen cikkben előírt feltételek szerint.

35. cikk

1. A Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatója a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet valamennyi tagállamát köteles értesíteni a Szervezet tagállamai által vele közölt valamennyi ratifikálás illetve felmondás nyilvántartásba vételéről.

2. A főigazgató a második ratifikáció nyilvántartásba vételéről küldött értesítésével egyidejűleg felhívja a Szervezet tagállamainak a figyelmét az Egyezmény hatályba lépésének időpontjára is.

36. cikk

A Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatója az előző cikkek rendelkezéseivel összhangban nyilvántartásba vett ratifikációkat és felmondásokat az Egyesült Nemzetek Alapokmányának 102. cikke szerint valamennyi részletükben nyilvántartásba vétel céljából megküldi az Egyesült Nemzetek főtitkárának.

37. cikk

A Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Igazgató Tanácsa az általa szükségesnek ítélt időpontokban jelentést terjeszt az Általános Konferencia elé a jelen Egyezmény helyzetéről, és megvizsgálja, kívánatos-e a Konferencia napirendjére tűzni az Egyezmény részleges vagy teljes módosításának kérdését.

38. cikk

1. Ha a Konferencia a jelen Egyezményt részben vagy egészében módosító új Egyezményt fogad el, az új Egyezmény eltérő rendelkezése hiányában

- (a) az új módosító Egyezmény valamely tagállam által történő ratifikálása, tekintet nélkül a fenti 34. cikk rendelkezéseire, *ipso jure* magában foglalja a jelen Egyezmény azonnali felmondását, amennyiben és amikor az új módosító Egyezmény hatályba lép;
- (b) az új módosító Egyezmény hatályba lépésekor lezárul a jelen Egyezmény ratifikálásának lehetősége a tagállamok előtt.

2. A jelen Egyezmény jelenlegi formájában és tartalmával mindenképpen érvényben marad mindazon tagállamokra nézve, amelyek a jelen Egyezményt ratifikálták, de a módosító Egyezményt nem.

39. cikk

A jelen Egyezmény szövegének angol és francia változata egyaránt hiteles.

I. TÁBLÁZAT A FOGLALKOZÁSI BETEGSÉGEK JEGYZÉKE

<i>Foglalkozási betegség</i>	<i>Kockázatot jelentő munkák</i>
1. Pneumoconiosis, amelyet sclerogen ásványok porai idéztek elő (szilikózis, antraco-szilikózis, azbesztozis) és szilikotuberkolózis, abban az esetben, ha a szilikózis meghatározó oka a munkaképtelenségnek vagy a halálnak.	Minden olyan munka, amely a szóban forgó kockázattal jár.
2. A berillium vagy mérgező vegyületei által előidézett betegségek.	„
3. A foszfor vagy mérgező vegyületei által előidézett betegségek.	„
4. A króm vagy mérgező vegyületei által előidézett betegségek.	„
5. A mangán vagy mérgező vegyületei által előidézett betegségek.	„
6. Az arzén vagy mérgező vegyületei által előidézett betegségek.	„
7. A higany vagy mérgező vegyületei által előidézett betegségek.	„
8. Az ólom vagy mérgező vegyületei által előidézett betegségek.	„
9. A széndiszulfid által előidézett betegségek.	„
10. Az alifás szénhidrogének mérgező halogénszármazékai által előidézett megbetegedések.	„
11. A benzol vagy mérgező homológjai által előidézett megbetegedések.	„
12. A benzol vagy homológjainak mérgező nitro- és amidoszármazékai által előidézett betegségek.	„
13. Az ionizáló sugárzások által előidézett betegségek.	Minden olyan munka, amely az ionizáló sugárzásoknak való expozícióval jár.
14. A kátrány, szurok, bitumen, ásványolaj, antracén vagy ezen anyagok vegyületei, termékei vagy hulladékai által a bőr hámszöveteiben előidézett elsődleges rákbetegségek.	Minden olyan munka, amely a szóban forgó kockázattal jár.
15. Lépfene fertőzés	A lépfenével fertőzött állatokkal végzett munka. Állati tetemek vagy ezek részei, ideértve a bőröket, patákat és szarvakat, kezelése. Olyan áruk ki- és berakása valamint szállítása, amelyek lépfenével fertőzött állatokkal vagy állati tetemekkel szennyeződhetnek.

MELLÉKLET

A GAZDASÁGI TEVÉKENSÉGEK NEMZETKÖZI OSZTÁLOZÁSA

I. TÁBLÁZAT A FOGLALKOZÁSI BETEGSÉGEK JEGYZÉKE

<i>Foglalkozási betegség</i>	<i>Kockázatot jelentő munkák*</i>
1. Pneumoconiosis, amelyet sclerogen ásványok porai idéztek elő (szilikózis, antraco-szilikózis, azbesztozis) és szilikotuberkolózis, abban az esetben, ha a szilikózis meghatározó oka a munkaképtelenségnek vagy a halálnak.	Minden olyan munka, amely a szóban forgó kockázattal jár.
2. A kemény fémek porai által előidézett tüdőhörgő megbetegedések.	„
3. A gyapotpor, (byssinosis), vagy a len, kender vagy szizál pora által előidézett tüdőhörgő megbetegedések.	„
4. Olyan érzékenységet növelő vagy ingerlő hatású hatóanyagok, melyeket ebből a szempontból a munkafolyamat velejárójaként ismernek el, által előidézett foglalkozási eredetű asztma.	„
5. Külső allergiás alveolitis és következményei, melyet szerves por belégzése okoz, ahogyan azt a nemzeti törvények előírják.	„
6. A berillium vagy mérgező vegyületei által előidézett betegségek.	„
7. A kadmium vagy mérgező vegyületei által előidézett betegségek.	„
8. A foszfor vagy mérgező vegyületei által előidézett betegségek.	„
9. A króm vagy mérgező vegyületei által előidézett betegségek.	„
10. A mangán vagy mérgező vegyületei által előidézett betegségek.	„
11. Az arzén vagy mérgező vegyületei által előidézett betegségek.	„
12. A higany vagy mérgező vegyületei által előidézett betegségek.	„
13. Az ólom vagy mérgező vegyületei által előidézett betegségek.	„

*A jelen táblázat alkalmazása során az expozíció mértékét és típusát is figyelembe kell venni, ahol az helyénvaló.

<i>Foglalkozási betegség</i>	<i>Kockázatot jelentő munkák*</i>
14. A fluor vagy mérgező vegyületei által előidézett betegségek.	Minden olyan munka, amely a szóban forgó kockázattal jár.
15. A széndiszulfid által előidézett betegségek.	„
16. Az alifás vagy aromás szénhidrogének mérgező halogénszármazékai által előidézett megbetegedések.	„
17. A benzol vagy mérgező homológjai által előidézett megbetegedések.	„
18. A benzol vagy homológjainak mérgező nitro- és aminoszármazékai által előidézett betegségek.	„
19. Nitroglicerín vagy más salétromsav észterek által előidézett megbetegedések.	„
20. Alkoholok, glikolok vagy ketonok által előidézett megbetegedések.	„
21. Fojtóanyagok: szénmonoxid, hidrogénianid vagy mérgező származékai, hidrogénszulfát által előidézett megbetegedések.	„
22. Zaj által okozott halláscsökkenés.	„
23. Rezgés által okozott megbetegedések (izmok, inak, csontok, ízületek, környéki véredények és környéki idegek rendellenességei).	„
24. Sűrített levegőben végzett munka által előidézett megbetegedések.	„
25. Az ionizáló sugárzások által előidézett betegségek.	Minden olyan munka, amely az ionizáló sugárzásoknak való expozícióval jár.
26. Mánhelyütt nem felsorolt fizikai, vegyi vagy biológiai hatóanyagok által okozott bőrbetegségek.	Minden olyan munka, amely a szóban forgó kockázattal jár.
27. A kátrány, szurok, bitumen, ásványolaj, antracén vagy ezen anyagok vegyületei, termékei vagy hulladékai által a bőr hámszöveteiben előidézett elsődleges rákbetegségek.	„
28. Azbeszt által előidézett tüdőrák vagy mesothelium.	„
29. Fertőzés vagy paraziták által előidézett megbetegedés, melyet olyan munka során kaptak el, ahol a szennyeződés különleges kockázata áll fenn.	(a) Egészségügyi vagy laboratóriumi munka. (b) Állatorvosi munka. (c) Olyan állatok, állati tetemek vagy ilyen tetemek részeinek kezelése, vagy ezekkel való kereskedés, amelyek állatokkal, állati tetemekkel vagy ilyen tetemek részeivel szennyeződhetnek. (d) Más, különös kockázatot jelentő munka.

*A jelen táblázat alkalmazása során az expozíció mértékét és típusát is figyelembe kell venni, ahol az helyénvaló.

II. TÁBLÁZAT

A SZOKVÁNYOS JOGOSULTAK RÉSZÉRE ESEDÉKES RENDSZERES PÉNZBELI ELLÁTÁSOK

	<i>Kategória</i>	<i>Szokványos jogosult</i>	<i>Százalék</i>
1	Átmeneti vagy kezdődő munkaképtelenség	Férj feleséggel és két gyermekkel	60
2	Keresőképesség vagy a fizikai teljesítőképesség teljes elvesztése	Férj feleséggel és két gyermekkel	60
3	Az eltartó halála	Özvegy két gyermekkel	50

